

Bemærkninger alt ere gjorte oven for (alm. Bemærkn. til dette Kap. ad 2), maa det vel mærkes, at den kun angaar „*offentlige Anliggender*“, hvorved selvfølgelig forstaas Anliggender, der efter deres Emne ere offentlige (statlige eller kommunale). Derimod kan man ikke afskære Vidneførsel af Embedsmænd eller andre, der handle i et offentligt Hverv, angaaende hvad de i dettes Medfør maatte vide om private Anliggender, under Paaberaabelse af, at ethvert Anliggende, der kommer ind til Behandling af en offentlig Myndighed, for saa vidt ogsaa bliver et offentligt Anliggende.

Af den, der paaberaaber sig nærværende Paragraf, kan der altid kræves Ed paa, at han ikke fordølgler nogen paa anden Maade erhvervet Kundskab Sagen vedrørende, som han maatte være i Besiddelse af.

Paragrafens Opregning er udtømmende i den Forstand, at den Tavshedspligt, som Lovgivningen eller administrativ Forskrift i øvrigt maatte paabyde, ikke er til Hinder for Vidneførsel under en Straffesag. Denne Bemærkning finder f. Eks. Anvendelse paa Forligskommissærer, Telefrafister, Mæglere etc.

Med Hensyn til § 100 henvises til de oven for (ved dette Kap. ad 1) gjorte Bemærkninger om nærstaaendes Vidnepligt. I øvrigt skal blot følgende fremhæves: Ved Ordene „*Tab af Velfærd*“ i 1ste Stykke, har man villet udtrykke, at Tabet, for at tjene som Undskyldningsgrund, maa være af alvorlig og indgribende Betydning for den paa-gældende. At vedkommende udsætter sig for Straf, er kun Undskyldningsgrund, for saa vidt Straffen kan betegnes som velfærdstruende for ham. — Reglen i 2det Stykke er kun en videre Udførelse af en Tanke, der formentlig allerede ligger i Presseloven af 3die Januar 1851 § 3. — Reglen i 3die Stykke vil bl. a. kunne have til Følge, at et Vidne, der har afgivet Forklaring under Forundersøgelsen uden at være nødt dertil, lovlig kan vægre sig ved at vidne under Domsforhandlingen; men i saa Fald vil der være Adgang til et oplæse, hvad der er protokolleret angaaende Vidnets Udsagn under Forundersøgelsen (jfr. § 248 Nr. 4).

§ 101.

Jfr. de oven for ved Kap. XI. ad 3 gjorte Bemærkninger.

§ 102.

Med Hensyn til Reglen i 2det Stykke, skal bemærkes, at det følger af sig selv, at

der under Efterforskningen — angaaende hvilken § 50 indeholder den almindelige Regel — endnu mindre end under Forundersøgelsen bør være Tale om at drage Vidner bort fra deres Værneting uden for Tilfælde, hvor Møde ved en fremmed Ret i Virkeligheden ikke vil medføre større Besvær for Vidnet end Møde ved dets egen Ret, eller hvor Omstændighederne kræve saadant med tvingende Nødvendighed.

§ 104.

Forbeholdet i Paragrafens Begyndelse sigter til § 227. Jfr. i øvrigt med Hensyn til Indkaldelsen §§ 81 Nr. 2, 91 og 105.

Ved „*Indkaldelsens Øjemed*“ menes kun en almindelig Angivelse af, at vedkommende indkaldes „*som Vidne*“, „*for at vidne*“ eller lignende.

Opfylder Vidneindkaldelsen ikke de i denne Paragraf opstillede Fordringer, kunne de i § 106 omhandlede Tvangsmidler ikke bringes til Anvendelse i Tilfælde af Udeblivelse (jfr. Ordene „*lovmæssig indkaldt*“). Derimod kan et mødende Vidne ikke paa Grund af Mangler ved Indkaldelsen vægre sig ved at afgive Forklaring. Dette følger ogsaa af Reglen i § 105. Mangler ved Stævningen gaa med andre Ord ikke ind under den „*lovlige Grund*“ til Vægning, som § 113 omtaler.

Som 3die Stykke har Udkastet, i Modsetning til den gældende Ret og det tidligere Forslag, optaget en udtrykkelig Regel om det Tilfælde, at et Vidne ikke uden efter anstillede Undersøgelser kan give Svar paa et til det stillet Spørgsmaal. Tanken er den, at, for saa vidt Vidnet kan skaffe den Oplysning, der begæres, med forholdsvis ringe Ulejlighed og ringe Tidsspilde (f. Eks. ved at slaa op i en Bog, gennemlæse et Brev, se efter, om en iøjnefaldende Ting er paa sin Plads el. lign.), maa dets Vægning ved at foretage saadant efter Omstændighederne kunne betragtes som en Vægning ved at svare. Anderledes naar Tilvejebringelsen af den ønskede Oplysning vil kræve større Ulejlighed eller Tidsspilde (f. Eks. en mere indgaaende Undersøgelse af Handelsbøger eller andre Regnskaber, en vidtløftig Eftertælling el. lign.); en Vægning ved at foretage den Slags Ting kan ikke uden videre behandles som Vægning ved at svare. I øvrigt vil det i de fleste Tilfælde praktisk taget næppe faa nogen stor Betydning, hvorledes denne Grænse drages. I Reglen vil nemlig den ønskede Oplysning enten knytte sig til en bestemt Ting, som det ifølge § 134 kan paalægges Vidnet at